

РЕШЕНИЕ

№ 3502

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11192** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Образувано е по повод жалба на Главакос- Валентинос М. Й. с ЕГН [ЕГН], гражданин на Р.България и Р.Гърция, подадена чрез адв. П.-М. Бозов, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 4546/19.11.2022г., издадена от А. Н. С.- мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че не е било установено, че жалбоподателя е управлявал МПС и съответно се твърди, че същият не е имал качеството на „водач“ на лекия автомобил, което обуславя и материалната незаконосъобразност на акта. На следващо място се твърди, че е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като лицето не владеело български език и не могло да разбере съдържанието на АУАН и ЗПАМ. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, се явява и се представлява от адв. П.-М. Бозов. Излага сходни доводи като посочените в жалбата. Твърди, че не той е управлявал лекия автомобил преди паркирането му на спирката на градския транспорт на [улица], а че се е премести на шофьорското място след това. Навеждат се доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила, свързани с неназначаване на преводач, предвид незнанието на български език от страна на жалбоподателя, което било нарушил правата му тъй като лицето не могло да разбере съдържанието на АУАН и ЗПАМ.

Ответникът мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР - А. Н. С. редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № № 4546/19.11.2022г., издадена от А. Н. С.-мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, на жалбоподателя на Главакос- Валентинос М. Й. с ЕГН [ЕГН], гражданин на Р.България и Р.Гърция, е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС № 1/1016032 издадено в К. до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 766611 от 19.11.2022г. от Ив.И. на длъжност мл. автоконтрольор при в отдел ПП при СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 19.11.2022г. в 21:50ч. в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]срещу номер 89, управлявал лек автомобил Субару Легаци, собственост на А. З. С., като при извършена проверка с Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARKD - 0049, тариран до м.10.2023г. и пореден номер на пробата 038, пробата е положителна с показание КАНАБИС-25 в 23.18ч. на 19.11.2022г. Издаден му е талон за медицинско изследване за ВМА № 144135.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото е представена заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, с която оправомощени да издават ЗППАМ по ЗДвП в т. 1.8 са посочени длъжностни лица от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Като доказателства по делото са представени - Докладни записки от И. В. С. и А. Н. С., сведения от А. З. С. и Главакос- Валентинос М. Й., талон за изследване №144135 от 19.11.2022г., протокол за сервизна проверка на Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARKD – 0049, разпечатка от тест 038 на Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARKD – 0049, съдебно химическа -токсикологична експертиза.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Несъстоятелни се приемат възраженията на жалбоподателя в насока, че същият не владее български език и не е разбрал съдържанието на АУАН и ЗППАМ. Следва да се посочи, че изрично в показанията на свидетелите И., С. и Г. - извършили проверката на Главакос- Валентинос М. Й. се сочи, че лицето е говорило български език, казал им, че учи в Медицинския университет, разбирал е и отговарял на всички зададени му въпроси. В следствие от жалбоподателя са снети и писмени сведения, които са били подписани без възражения и без да се излагат каквито и да е доводи, че не са били разбрани съставените АУАН и ЗППАМ. Задължение на административния орган е да назначи преводач на лице, което не владее български език според разпоредбата на чл.14, ал.2 от АПК. В настоящия случай е било констатирано от полицейските служители, че Главакос- Валентинос М. Й. е говорил свободно български език и същият не е направил каквито и да е възражения в насока, че не разбира съдържанието на представените му документи или че не владее езика, лицето не е поискало и назначаване на преводач. Ето защо, не са били налице и обективни данни или поне изложени твърдения, че лицето не владее български език, което е било основание за назначаване на преводач. Едва в производството пред АССГ са били наведени доводи, че лицето не владее български език. Същевременно обаче не са представени каквито и да е доказателства за това, а наличните сочат, че Главакос- Валентинос М. Й. владее български език. Предвид на което, не се установява нарушение на административнопроизводствените правила и по-конкретно тези по чл.14, ал.2 от АПК.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с

медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил Субару Легаци, собственост на А. З. С., като при извършена проверка с Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARKD - 0049, тариран до м.10.2023г. и пореден номер на пробата 038, пробата е положителна с показание КАНАБИС-25 в 23.18ч. на 19.11.2022г. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ. Не се споделят и не могат да се приемат за доказани твърденията, изложени в жалбата и подържани в съдебно заседание в насока, че Главакос- Валентинос М. Й. не е управлявал лекия автомобил, а единствено след спирането му се е преместил на шофьорското място. При извършените проверки от полицейските служители, нито той нито свидетелката А. С. са посочили, че друго лице е управлявало МПС-то тъкмо напротив потвърдили са, че именно жалбоподателя е бил водач на лекия автомобил. Напълно нелогично е ако жалбоподателя не е управлявал лекия автомобил- да не съобщи това обстоятелство на полицейските органи. Всички представени документи са били подписани от жалбоподателя без възражения. В разписката за получаване на ЗППАМ е записано, че Главакос- Валентинос М. Й. я получава в качеството на „водач“, което той отново е подписал без възражения. В приобщените писмени доказателства- сведения от Главакос- Валентинос М. Й. и от свидетелката А. С. е посочено изрично, че именно жалбоподателя е управлявал лекия автомобил преди проверката. Всичко това преценено в съвкупност сочи, че именно Главакос- Валентинос М. Й. е управлявал лекия автомобил Субару Легаци и именно той го е паркирал на спирка на градския транспорт, което е било и основание да бъде проверен от полицейските служители. Твърденията на свидетелката А. С. и на М. Й., че последния е управлявал лекия автомобил преди паркирането му, не се приемат за достоверни от съдебния състав, тъй като противоречат на посочените по – горе писмени и гласни доказателства, а и противоречат на нормалната житейска логика. Съдът отчете и близките отношения на посочените двама свидетеля с жалбоподателя, които сочат и причините за депозирането им, а именно изграждане на защитна теза на нарушителя.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер.ГА № 766611 от 19.11.2022г. от Ив.И. на длъжност мл. автоконтрольор при в отдел ПП при СДВР. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по

установения ред и форма, като в частта на установяването на положителен резултат, а именно употреба на кокаин от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че на посочена в акта дата е налице отрицателна проба за наркотични вещества и техните аналози, поради което спрямо него правилно е приложена предвидената в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП принудителна мярка. Тъкмо напротив, събрани са доказателства с приобщената съдебно химическа-токсикологична експертиза, че е доказано наличие на наркотично вещество –тетрахидроканабинол в пробите от изследваното лице.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Главакос- Валентинос М. Й. с ЕГН [ЕГН], гражданин на Р.България и Р.Гърция, подадена чрез адв. П.-М. Бозов, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 4546/19.11.2022 г., издадена от А. Н. С.-мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: